

LA PROMESA INCOMPLERTA

Hi havia una vegada a l'època de l'edat mitjana, en Bru un jove noble que creia molt en Déu que es va voler fer monjo. En Bru va ingressar en un monestir i va seguir tots els passos fins que va arribar a ser monjo. Quan ho va aconseguir li van dir: Per ser monjo has de prometre certes coses a Déu. Quines coses? Va preguntar en Bru. Per exemple :No et podràs casar mai...Ell bonament

ho va acceptar, tampoc podràs tenir fills...I també ho va acceptar, i has d'estar tot el dia en silenci. D'acord!!! Va respondre i va acceptar totes aquestes premisses.

A partida aquell dia sempre estava en silenci. Però un dia que va anar a regar les plantes remeieres del jardí del monestir es va trobar un altre monjo que no havia vist mai abans. Quan el va veure en Bru va sentir com una mena de papallones a la panxa, i tot i sabent la promesa que havia fet, li va dir Hola! amb el temor i la recança de trencar aquella promesa, però també amb vergonya. Hola! Li va respondre en Genis l'altre monjo també amb vergonya. I no van intercanviar cap més paraula.

A l'hora de dormir...En Bru es va posar a pensar amb tot el que sentia cap a en Genis i interiorment es va dir a si mateix .Em sembla que m'he enamorat.

Però dins seu tenia una contradicció, no puc tenir una parella. Ho he promès a Déu... Però entre dubtes es repetia, és que jo, jo, jo l'estimo!!

L'endemà...En Bru li va dir a en Genis: T'estimo i en Genis (l'altre monjo) li va respondre: Crec que jo també. Aleshores els dos monjos van dir: Estarem sempre més junts, i amb el temps qui sap si podrem ser parella i ens casarem!!

Però en Carles l'abat del monestir en saber la seva història els va dir: Vosaltres NO podeu estar junts, NO podeu ser parella, NO us podeu casar!! Va en contra de les lleis de Déu i dels homes. Vàreu prometre a Déu que no us casaríeu!!

Doncs incomplirem la norma!! Van respondre a en Carles . No podeu!!!! Sí que podem!!! L'amor tot ho pot !!! NOOO, SIII, PROU !!! va cridar l'Abat Carles.

Tots dos alhora van mirar a l'Abat i li van dir: Doncs nosaltres ens agradem!!!

D'acord va dir en Carles enfadat, però aquí no us podeu quedar ni un minut més, haureu de marxar ben lluny on ningú us conegui.

L'Abat els va expulsar, van marxar a una altra terra lluny d'allà, com que sabien molt de plantes es van fer remeiers i van trobar i una casa i un lloc per viure, tot era normal i la seva vida era feliç, fins que un dia pels carrers de la ciutat on vivien, van veure un nen amb una deformitat al què ningú volia, un nen que feia de bufó pels carrers fent riure a tota la gent per aconseguir alguna cosa per menjar i alguns diners per sobreviure, tothom es reia d'ell.

Els al veure'l abandonat i d'aquella manera, no els va fer cap gràcia i sabeu que van fer? Li van `proposar si volia anar a viure amb ells a casa seva com un fill. El nen ho va acceptar de seguida i el van adoptar!.

I així va ser com en aquella època llunyana, van formar una família, com tantes famílies hi ha al món. I tots tres van ser feliços per sempre.

I conte contat, conte explicat.

PLUJA